

Сценарій вечора

"Багатогранність таланту Великого Каменяра"

Сценарій вечора для старшокласників

На сцені портрет І. Франка, прикрашений вишитим рушником, живими квітами. На видних місцях залу – цитати з творів Франка, висловлювання про поета. На задньому плані – декорації із карпатськими краєвидами. Звучить мелодія пісні-гімну „Не пора, не пора“. Музика стихає, на сцену виходять ведучі.

Ведучий І:

Нагуєвичі. Серпень. Двадцять сьомий день.

На хуторі, що звався Слободою,
Малий Іван із кузні тата взяв огонь
І в світ поніс могутньою ходою.

Ведучий ІІ:

Нагуєвичі... Цей чарівний куточок Прикарпаття став відомим далеко за межами Галичини, адже тут, у сім'ї сільського коваля, народився славний син українського народу Іван Франко.

(входить малий Іван):

Маленький хутір серед лук і нив
На горбику над річкою шумною, –
От там я в простій хлопській хаті жив,
І самота, і сум жили зо мною.

Ведучий ІІІ:

Молода мати, батько, чоловік уже в літах, що ледве дочекався дитини, не могли натішитися сином. Ясьо (так звала його мати) зростав розумною, допитливою дитиною. Хлоп'я цілими днями бігало по полю, по луках, понад гірською річечкою з високими берегами і кам'янистим дном. Його цікавило все.

Малий Іван (ходить по сцені, роздумуючи):

- Чому сонце маленьке, коли казали, що воно велике?
- Чи в небі вирізана така маленька дірка, і через те не видно цілого сонця?
- Про що шепоче листя на осиці?
- Про що розмовляють між собою лісові звірі?

(сідає в глибині сцени)

Ведучий IV:

Над усім задумується хлопчик, не дає спокою дорослим своїми запитаннями. Що з нього буде? Який цвіт розів'ється з того пуп'янка?

Ведучий I:

Був хлопчик роботящий, залюбки допомагав батькам по господарству – згрібати сіно, звозити хліб з поля, пасти худобу. Був добрим і товариським, мав багато друзів серед ровесників, з якими бігав до річки купатися, ловити руками рибу, ходив до лісу по гриби.

Ведучий II:

Цілий світ відкривався Іванові у батьковій кузні, що стояла на околиці села над шляхом. Батько був великим майстром своєї справи, людиною розумною, всіма поважаною.

Малий Іван:

У долині село лежить,
Понад селом туман дрижить,
А на горбі край села
Стоїть кузня немала.
А в тій кузні коваль клепле,
А в коваля серце тепле,
А він клепле та й співа,
Всіх до кузні іззива.

Ведучий III:

У батьковій кузні слухав Іван розповіді селян про тяжку працю, злидні та неврожаї, бачив нужденних заробітчан з Борислава. У дитячу душу глибоко западало побачене й почуте. Тут ще малим хлопцем зрозумів він, як тяжко живеться простому люду, тут він дізнався, що є пани й бідняки, вперше усвідомив, що за кращу долю треба боротися.

Малий Іван Франко (зі свічкою в руках):

„На дні моїх споминів і досі горить той маленький, але міцний огонь... Се огонь у кузні мого батька. І мені здається, що запас його я взяв дитиною в свою душу на далеку мандрівку життя. І що він не погас і досі“.

Ведучий IV:

Вогонь батькової кузні зігривав душу великого письменника все його нелегке життя, цей вогонь, світло ніс Іван Франко рідному народові своєю творчістю, своїм талантом.

(малий Іван виходить зі сцени)

На сцену виходять учні у національному одязі і розповідають біографію письменника.

–Іван Франко навчався в сільській школі у сусідньому селі Ясениця Сільна, а пізніше у Дрогобицькій “нормальній” школі, згодом – у гімназії. Був одним з перших учнів, жадібно читав усе, що потрапляло йому до рук, на останні гроші купував книжки, збирав власну бібліотеку.

–Учень Франко на відмінно навчався сам, допомагав у навчанні друзям, записував усну народну творчість. Саме у гімназії з’явилися на світ перші літературні твори письменника.

–Склавши на відмінно іспити на атестат зрілості, І. Франко вступив до Львівського університету на філософський факультет. Він активно включився у студентське життя, став співробітником журналу “Друг“, навколо нього завжди групувалася талановита студентська молодь.

–Здобувши університетську освіту, письменник поїхав до Відня, де одержав ступінь доктора філософії. Він мріяв про посаду викладача Львівського університету, але реакційні кола Галичини зробили все, щоб не допустити “політично ненадійного“ Франка до університетської кафедри.

–Обставини життя І. Франка були надзвичайно складними. Три арешти й ув’язнення довелось пережити Франкові, злиденним було життя його родини. Але ніщо не могло зламати його сили, його духу, його любові до свого народу. Одна за одною виходили збірки його творів.

–Його працездатності могли б позаздрити навіть найзатятіші книгоmani і вчені. 16-18 годин на добу за письмовим столом, з олівцем у руці і обов’язково поруч з книгою. Глибокі і різнобічні знання, досягнуті шляхом великого труда, дали йому право стати у шеренгу визначних творців науки, літератури, культури.

–Після Тараса Шевченка в українській літературі не було постаті такого масштабу, як Іван Франко. Називаємо його Каменярем, який проклав рідному народові шлях у краще майбутнє. Називаємо його титаном праці, що високо підніс українське слово. І гордимось тим, що живемо у краю Великого Каменяра.

(учні виходять зі сцени)

Ведучий І:

Іван Франко – це безмежна країна, яка досі не має своєї наукової карти. Є в ній місцевості й дороги, добре знані кожним зі шкільної парти. Але є околиці, у які спробуємо зазирнути й ми, подорожуючи разом із героями його творів, щоб глибше зрозуміти неповторний світ Франка.

Ведучий ІІ:

Хто з нас у дитинстві не співчував ображеній киці на кухні. Пропонуємо вашій увазі інсценізацію вірша Івана Франка „Киця“.

Автор:

Плакала киця на кухні,
Аж їй очиці попухли.
„Чого ж ти, киценько, плачеш?
Їсти чи питоньки хочеш?“

Киця:

„Ні їсти, ні пити не хочу,
З тяжкої жалості плачу.
Сам кухар сметанку злизав,
На мене, кицюню, сказав.
Хтїв мені лапки побити,
Чим же я буду ходити?“

Автор:

„Скажи ж нам, киценько мила,
Як ти ся в нього просила?“

Киця:

Я му сказала: „Ой, пане,
Хай тобі жаль мене стане!
Не бий ти кицю мізерну,
Я тобі шкоду поверну,
Настане ранок майовий,
Піду я в поле на лови;
Походжу мало чи много,
Зайчика зловлю малого,
Тобі принесу живого.
Горобці, в стрісі укриті,
І перепілонька в житі,
Все те моя буде здобич,
Як мені буби не зробиш.
А як полудне настане,
Пригріє сонце весняне,
Скриються зайчики й птахи,
Я влізу в воду по пахи,
Я всі броди переброджу,
Вже ся на хитрість спроможу.
Вже ся спроможу на шутку,
Наставлю хвостик, як вудку,
Наловлю рибок я много,
А все для тебе, їй-Богу.

Ведучий III:

У літературній спадщині Івана Франка помітне місце посідають казки для дітей. Велика група казок про тварин об'єднана письменником спільним заголовком „Коли ще звірі говорили“ (*вносять декорацію*).

Ведучий IV:

Герої його казок: хижий Вовк, мудрий Їжак, хитра Лисичка, дурний Осел... Але „говорячи про звірів, – каже Іван Франко, – казка одною бровою підморгує на людей, немов дає їм знати: – Та чого ви, братчики, смієтеся? Адже се не про бідних баранів, вовків та ослів мова, а про вас самих з вашою глупотою, з вашим лінивством, з вашою захланністю, з усіма вашими звірчаними примхами та забавами“.

Тож уважно дивіться, чи впізнаєте кого в алегоричних образах Лисички і Журавля (*інсценізація казки “Лисичка і Журавель”*).

Автор:

Лисичка з Журавлем у велику приязнь зайшли, навіть десь покупилися. От Лисичка і кличе Журавля до себе в гості.

Лисичка:

— Приходи, кумцю! Приходи, любочку! Чим хата багата, тим і погощу.

Автор:

Іде Журавель на прошений обід, а Лисичка наварила кашки з молочком, розмазала тонесенько по тарілці та й поставила перед кумом.

Лисичка:

— Живися, кумочку, не погордуй! Сама варила.

Автор:

Журавель стук-стук дзьобом — нічого не спіймав.

А Лисичка тим часом лиже та й лиже кашку, аж поки сама все не з'їла. А коли кашки не стало, вона й мовить:

Лисичка:

— Вибачай, кумочку, більше не маю вас чим гостити.

Журавель:

— Спасибі й за те. А ти б, кумонько, до мене завтра в гості прийшла!

Лисичка:

— Добре, кумочку, прийду, чому не прийти...

Автор:

На другий день приходиться Лисичка, а Журавель наварив м'яса, бурячків, фасольки, картопельки, покраяв усе те на дрібні шматочки, зложив у високе горнятко з вузькою шийкою та й поставив на столі перед Лисичкою.

Журавель:

— Живися, кумонько! Не погордуй, люба моя, — припрошує Журавель.

Автор:

Нюхає Лисичка — добра страва! Встромляє голову до горнятка — не йде голова! Пробоє лапою — годі витягнути. Крутиться Лисичка, заскакує відти й відти довкола горнятка — нічого не порадить. А Журавель не дармує. Дзьоб-дзьоб у горнятко та й їсть собі шматочок за шматочком, поки всього не виїв.

Журавель:

— Вибачайте, кумонько, чим хата багата, тим і рада, а більше на сей раз нічого не розстарав.

Автор:

Розсердилася Лисичка, навіть не подякувала за гостину. Вона, бачите, думала, що на цілий тиждень наїється, а тут прийшлося додому йти, облизня спіймавши. Відтоді й зареклася Лисичка з журавлями приязнь водити.

Ведучий I:

З теплим сердечним почуттям, з батьківською любов'ю писав Іван Франко про дітей. Письменник написав цілий ряд оповідань, героями яких є сільські діти. Ці оповідання постали на основі його власних спогадів про дитинство, років навчання в сільській і міських школах і мають автобіографічний характер.

Ведучий II:

У творчому доробку Івана Франка такі оповідання: „Малий Мирон“, „Олівець“, „Історія кожуха“, „Мій злочин“, „У кузні“, „Під оборогом“... І ми зараз повернемося у школу часів письменника. До вашої уваги інсценізація оповідання „Грицева шкільна наука“.

(інсценізація III і IV розділів оповідання).

Ведучий III:

Полум'яною синівською любов'ю Іван Франко любив рідну Україну. Він присвятив їй не тільки перлини своєї поезії, а й усе життя (**поезія „Моя любов“**).

Вона так гарна, сяє так
Святою чистою красою

І на лиці яріє знак
Любові, щирості, спокою.
Вона так гарна, а проте
Так нещаслива, стільки лиха
Знесла, що квилить лихо те
В її кождіській пісні стиха.
Її пізнавши, чи ж би міг,
Не полюбить її сердечно,
Не відректиса власних втіх,
Щоб їй віддатись доконечно?
А полюбивши, чи ж би міг
Я божую її подобу
Згубити з серця, мимо всіх
Терпінь і горя аж до гробу?
І чи ж перечить ся любов
Тій другій а святій любові
До всіх, що ллють свій піт і кров,
До всіх, котрих гнетуть окупи?
Ні, хто не любить всіх братів,
Як сонце боже, всіх зарівно,
Той щиро полюбить не вмів
Тебе, кохана Вкраїно!

Ведучий IV:

А з якою любов'ю і теплотою відзивається славний син нашого народу про чарівний куточок Прикарпаття, про землю, де проминуло його дитинство.
(під супровід „Мелодії“ М. Скорика)

Погідна ніч літня в підгірському краю.
О, скільки чарів, скільки в ній краси!
Там в далі гори-велетні дримають,
Тут цвіти, трави в перлах із роси;
Лящать так дзвінко солов'ї в гаю,
Чорніють грізно бори та ліси,
Ріка шумить, бурлять холодні, чисті води,
Таємна казка мов про дивний сон природи.
О краю мій, Підгір'я ти прекрасне,
Як я люблю, як я люблю тебе!
Мов зірка та, що світить і не гасне,
Так та любов в душі моїй живе.

Ведучий I:

Іван Франко і пісня – невіддільні. Лагідна ньєчина пісня, дзвінка пісня батькового ковальського молота, пісня лісу і річки, пісні рідного Прикарпаття, народжували у серці поета все нові і нові, уже власні пісні-

вірші. Поезія Івана Франка – це воістину пісня, народжена у глибинах його пристрасної і щедрої душі.

Ведучий II:

Іван Франко був переповнений піснями – народними і власними, вони були його єством, любов'ю, турботою, багатством і зброєю.

Пісне, моя ти сердечна дружино,
Серця відрада в дні горя і сліз,
З хати вітця, як єдинеє віно,
К тобі любов у життя я приніс.
Тямлю як нині: малим ще хлопчиною
В мамині пісні заслухувавсь я:
Пісні ті стали красою єдиною
Бідного мого тяжкого життя.

Ведучий III:

Франкові пісні – це тиха зажура і спалах сердець, що кохають, це жмутки зів'ялого листя, що летять-осипаються над чиєюсь долею.

(пісня „Ой ти, дівчино, з горіха зерня“: сл. І. Франка, муз. А. Кос.-Анатольського)

Ой ти, дівчино, з горіха зерня,
Чом твоє серденько – колюче терня?

Чом твої устонька – тиха молитва,
А твоє слово остре, як бритва?

Чом твої очі сяють тим чаром,
Що то запалює серце пожаром?

Ох, тії очі темніші ночі,
Хто в них задивиться, й сонця не хоче!

І чом твій усміх – для мене скрута,
Серце бентежить, як буря люта?

Ой ти, дівчино, ясна зоре!
Ти мої радощі, ти моє горе!

Тебе видаючи, любити мушу,
Тебе кохаючи, загублю душу.

Ведучий IV:

Особлива сторінка у творчій спадщині поета – інтимна лірика. Ці вірші писалися серцем, були переповнені словами невимовного болю і хвилями-рядочками безмежного щастя. „Тричі мені являлася любов“, – зізнається поет, і три жмутки віршів із збірки „Зів’яле листя“ стали неперевершеними шедеврами світової любовної лірики.

(під музичний супровід звучить поезія із збірки „Зів’яле листя“)

Розвійтеся з вітром, листочки зів’ялі,
Розвійтеся, як тихе зітхання!
Незгоєні рани, невтишені жалі,
Завмерлеє в серці кохання.
В зів’ялих листочках хто може вгадати
Красу всю зеленого гаю?
Хто визнає, який я чуття скарб багатий
В ті вбогії вірші вкладаю.
Ті скарби найкращі душі молодій
Розтративши марно, без тями,
Жебрак одинокий, назустріч недолі
Піду я сумними стежками.

Ведучий I:

Поезії Івана Франка про кохання – це неповторні перлини, що стали піснями, це бальзам для серця, що кохає, це радість життя...
Стала народною пісня на слова І. Франка „Як почувеш вночі...“

Як почувеш вночі край свого вікна,
Що щось плаче і хлипає важко,
Не тривожся зовсім, не збавляй собі сна,
Не дивися в той бік, моя пташко.
То не та сирота, що без мами блука,
Не голодний жебрак, моя зірко.
Се розпука моя, невтишима тоска,
Се любов моя плаче так гірко.
Так прощай же, прощай, не чекай більш весни,
Коли будуть цвісти верболози.
І востаннє тобі замість слів про любов
Посилаю я муки і сльози.
Так прощай же, прощай, не чекай більш весни,
Будь щаслива, весела, як завжди.
Що було – схороню аж у серце на дно...
Не шукай між людьми більше правди.

Ведучий II:

Іван Франко був завзятим етнографом. Збирав і записував багато матеріалів з уст народу: казки, пісні, приповідки, порівняння, заклинання, різні обряди і не лише у Нагуєвичах, але й у сусідніх селах, у Дрогобичі, на Івано-Франківщині.

Ведучий III:

І сам письменник любив співати. „Франко співав приємним баритоновим голосом, – писав Філарет Колесса, – співав зовсім просто і природно, так як співають наші селяни, без концертних манір, проте його спів чомусь глибоко зворушував“.

Ведучий IV:

Але пісні Івана Франка – це і стогін люду у панському ярмі, і заклик лупати скалу, боротись, перемагати і жити. Це гомін волі і голос Мойсея, якого чекають мільйони.

Ведучий I:

Франко завжди думав про свій народ, віщував йому славне майбутнє. Як згадують сучасники І. Франка, письменник вважав поему „Мойсей“ одним із найвагоміших своїх творів. Уже хворий І. Франко у 1909 – 1914рр. часто їздив у різні міста Галичини з читанням поеми „Мойсей“.

(Пролог до поеми І. Франка „Мойсей“ учень читає у супроводі симфонічної поеми „Мойсей“ С. Людкевича).

Народе мій, замучений, розбитий,
Мов паралітик той на роздорожжю,
Людським презирством, ніби струпом, вкритий!

Твоїм будущим душу я тривожу,
Від сорому, який нащадків пізних
Палитиме, заснути я не можу.

Невже тобі на таблицях залізних
Записано в сусідів бути гноєм,
Тяглом у поїздах їх бистроїзних?

Невже повік уділом буде твоїм
Укрита злість, облудлива покірність
Усякому, хто зрадою й розбоєм

Тебе скував і запряг на вірність?
Невже тобі лиш те судилось діло,
Що б виявило твоїх сил безмірність?

Невже задарма стільки серць горіло
До тебе найсвятішою любов'ю,
Тобі офіруючи душу й тіло?

Задарма край твій весь политий кров'ю
Твоїх борців? Йому вже не пишаться
У красоті, свободі і здоров'ю?

Задарма в слові твому іскряться
І сила й м'якість, дотеп і потуга
І все, чим може вгору дух підняться?

Задарма в пісні твоїй ллється туга,
І сміх дзвінкий, і жалоці кохання,
Надій і втіхи світляная смуга?

О ні! Не самі сльози і зітхання
Тобі судились! Вірю в силу духа
І в день воскресний твого повстання...

О, якби хвилю вдать, що слова слуха,
І слово вдать, що в хвилю ту блаженну
Вздоровлює й огнем живущим буха!

О, якби пісню вдать палку, вітхненну,
Що міліони порива з собою,
Окрилює, веде на путь спасенну!

Якби!.. Та нам, знесиленим журбою,
Роздертим сумнівами, битим стидом, —
Не нам тебе провадити до бою!

Та прийде час, і ти огнистим видом
Засяєш у народів вольних колі,
Труснеш Кавказ, вперешся Бескидом,

Покотиш Чорним морем гомін волі
І глянеш, як хазяїн домовитий,
По своїй хаті і по своїм полі.

Прийми ж сей спів, хоч тугою повитий,
Та повний віри; хоч гіркий, та вільний,
Твоїй будущині задаток, слізьми злитий,

Твому генію мій скромний дар весільний.

Ведучий II:

Вірш „Не пора, не пора“, покладений на музику Д. Січинським, став національним гімном.

(звучить мелодія пісні-гімну, музика стихає, учень читає поезію).

Ведучий III:

Франко жив і творив, випереджаючи час. Велика філософія життя, розгорнена у творах Франка, до кінця ще не збагнена. Як актуально і сьогодні звучать слова Каменяра! Як не вистачає нам Великого Мойсея!

Ведучий IV:

У 1913 році делегація жінок із Ходорова піднесла Франкові-ювіляру терновий вінок з переплетеними різнокольоровими стрічками
(на сцену двох учнів виносять вінок).

...Вінок терновий йому підносять,
Хтось промовляє співцю при тому:
–Чому терновий? - Бо терну досить
У вашій славі, в житті важкому.
А стрічка золота, як промінь чиста, –
робота ваша вік невсипуча.
–А ця, червона, аж багряниста?
То стежка довга крізь терни, тучі.
А рожі білосяйні, пишні,
Сплетіння пелюсток густенне, –
Хвилини то життя затишні...
–Їх стільки не було у мене.
Лише оця ясна хвилина,
Що дарували, найвища, може...
І є вона одна, єдина,
З цих білих рож найкраща рожа...
...На схилі віку він радість звідав,
Озвався тихо вдячним словом.
Між найпечальніших у світі видив
Іван Франко з вінком терновим.

Ведучий I:

З листа до Нобелівського комітету, написаного професором, доктором філософії Йосипом Застирцем: „Це видатний поет і прозаїк, Великий Провідник свого народу, міжнародний геній заслуговує, щоб славна Королівська Академія нагородила його Нобелівською премією“.

Ведучий II:

Цей лист, написаний 1915 року, надійшов до Стокгольма вже тоді, коли список лауреатів Нобелівської премії 1915 р. вже був затверджений. У 1916

році кандидатура Івана Франка не розглядалася, оскільки в травні цього року український поет помер, а Нобелівські премії посмертно не присуджують.

Ведучий III:

До 130-річчя від дня народження І. Франка директор департаменту в ЮНЕСКО відзначив: „Ніколи не чекав, що людина за своє життя може стільки написати. Уявляєте, коли до нас у секретаріат почали заносити томи І. Франка, я думав, що їм кінця не буде. П'ятдесят томів. Україна може перед усім світом пишатися такою геніальною людиною...“

Ведучий IV:

Це було майже тридцять років тому. Але у 50-томне „Зібрання творів І.Франка“, видане у Києві до 130-річного ювілею, ввійшла, як вважають літературні дослідники, лише половина, написана невтомним титаном праці. Але, на жаль, жоден український уряд не виділив кошти на повне видання творів Івана Франка.

Учень читає поезію Р. Пастуха „Велет з погляду вічності“

Франкова доля – дуб посеред поля
Для звідусіль громів і блискавиць,
Якого вільна мучила неволя,
А він не гнувся і не падав ниць.
Франкова мрія – у тернах лелія,
Прекрасна й чиста, наче небеса,
Шаліє смерч чи біситься завія –
Вона до зір звитяжно воскресла.
Франкова віра – кожен день офіра
Себе усього нації своїй,
І поки аж його не змовкла ліра,
За неї вів безперестану бій.
Франкова правда – за ватагом гайда
Під знаменом святої боротьби,
Хай пропаде перевертень і зайда
Повік-віків із нашої доби.
Франкова сила – беркутові крила,
Спрямовані з низин у височінь,
Щоб сонцем їх щедріше окропила
Перемогти непереможну тлінь.
Франкова слава – спадкоємців лава,
Проваджена вогнем пророчих строф,
Аби устала з попелу держава,
Уже назавжди опісля Голгоф.
Франкова вічність – музи вулканічність,
Що із народних клекотить глибин,

І в цім її немеркнуча магічність
У сонмі найкоштовніших перлин.

Ведучий І:

Багатогранність таланту І.Франка більш ніж дивовижна. В одній особі поєдналися поет, прозаїк і драматург, перекладач і літературний критик, історик і теоретик літератури, філософ, фольклорист, мовознавець, етнограф та економіст, один з найважливіших політиків Галичини кінця 19 - початку 20 ст.

Ведучий ІІ:

„Ми не можемо назвати, мабуть, жодної ділянки людського духу, в якій би не працював І. Франко і в якій він би не був великий“, – так високо оцінив діяльність нашого талановитого земляка Павло Загребельний.

Учні читають поезію Р. Пастуха:

Стирає час міста і роки,
Як невгамована ріка,
Але не може стерти кроки
у вічність велета Франка.
Його суремне й переможне „Нам пора!“
Розбурхало вершини і низини.
Яка від їх удару встояла зоря?!
Яка б не розкололася крижина?!
Франка шануючи, себе питаймо ми,
Чому ще не прозріли після льоху,
Лінуємось і словом сильним, і кістями
Його гостинець вимести від моху?
Ні Вашингтон, ані Москва, і ні титан,
Лиш ми самі збудуєм хату.
Про це нагадує щоразу нам Іван,
Коли ідем до нього, мов на свято.
(звучить національний гімн „Не пора, не пора“).

Матеріал використано з інтернет-джерела:

<http://urok.in.ua/content/scenariy-vechora-bagatogrannist-talantu-velykogo-kamenyara>